

РЕШЕНИЕ

№ 1306

гр. София, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-2, в публично заседание на
единадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Атанас Маджев

при участието на секретаря Габриела М. Влагова Боботилова
като разгледа докладваното от Атанас Маджев Търговско дело №
20221100901000 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.365 и сл. ГПК.

Образувано е по предявен от А. ПО З., с БУЛСТАТ ****, с адрес – гр. София, бул. ****, иск с правна квалификация чл. 29, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ за признаване за установено спрямо ответника – „Ф.Б.“ ООД – заличен търговец, с ЕИК ****, със седалище в гр. София, че вписаното по заявление с вх. № 20210811180029 с Акт № 20210817153018 на ТР при АВ от 17.08.2021 г. заличаване на „Ф.Б.“ ООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. ****, представлява вписване на несъществуващо обстоятелство.

В изложението на исковата си молба А.та навежда твърдения, че по заведени от нея граждански дела ответното дружество - „Ф.Б.“ ООД в пределите на развили се искиви процеси е било осъдено да заплати суми в размер на общо 2 566,00 лв., за което ищецът бил снабден с два броя изпълнителни листа от 08.10.2019 г. и от 05.11.2019 г. За да получи удовлетворяване на така присъдените вземания ищецът посочва, че е пристъпил към образуване на изпълнителен процес срещу длъжника - „Ф.Б.“ ООД, като индивидуализира, че същия бил предмет на изп. дело № 2055/2019 г. по описа на ДСИ при СРС, като в пределите на същото в полза на А. ПО З. от съдебния изпълнител било определено и възнаграждение за юрисконсулт в размер на сумата от 50,00 лв. На 19.10.2020 г. по отношение на „Ф.Б.“ ООД започнало производство по ликвидация, съответно към датата на вписаното заличаване на дружеството, като търговец в ТР, последното продължавало да има качеството на длъжник спрямо ищеца на ликвидни и изискуеми задължения възлизащи на сумата от общо 2 616 лв., която била предмет на цитираното и висящо към този момент изпълнително дело. Изтъква се, че съществуването на това вземане било известно на ликвидатора на дружеството – Н.Р.. На 17.08.2021 г. след подаване от ликвидатора на заявление с вх. № 20210811180029 по партидата на „Ф.Б.“ ООД с акт № 20210817153018 било извършено оспореното вписване – заличаване на дружеството. Сочи се, че към момента на заявяване вписването на това обстоятелство „Ф.Б.“ ООД не е уредило/изплатило всички свои

задължения, доколкото титуляр на такова за сумата от 2 616 лв. се явявал ищеца, като същия не е получил удовлетворяване на това си вземане, нито в пределните на изпълнителното производство, нито извън него, което съставлявало пречка за приключване на ликвидацията и заличаването на „Ф.Б.“ ООД, като търговец. В този контекст вписването именно на такова заличаване спрямо ответника съставлявало вписване на несъществуващо обстоятелство, за което ищецът настоява да бъде установено по реда на чл. 29, 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ.

В срока по чл. 367 ГПК от ответното дружество, чрез назначения му особен представител за целите на настоящото исково производство – адвокат Н. е депозирала писмен отговор по исковата молба, като с него е оспорила при доводи за недопустимост и неоснователност предявения за разглеждане иск. Сочи се, че ответника е заличен търговец, като това означава, че липсва годен правен субект който да отговаря по предявения иск, респективно че същия е насочен срещу ненадлежна страна, а това го прави недопустим. Изложеният порок нямало как да бъде преодолян с назначаването на особен представител, който да представлява интересите на заличеното дружество. На следващо място в отговора се прави и оспорване на активната легитимация на ищеца да предяви за разглеждане иск по чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ, тъй като същият не разполагал с правен интерес да упражни подобна защита. До това му правно положение се стигнало след като АЗ в качеството ѝ на кредитор въпреки отправената покана от длъжника преди да бъде заличен, не е предприел никакви действия за да постигне удовлетворяване на вземането си. Освен това доказателствата по делото показвали, че преди заличаването си „Ф.Б.“ ООД не е разполагал с никакво имущество, което да послужи за погасяване на вземанията на неговите кредитори към които спада и ищеца. В този смисъл, дори и в настоящия процес да се установило, че е налице вписване на несъществуващо обстоятелство състоящо се в заличаването на ответника, то това не означавало, че последния ще е в състояние да плати дълга си към ищеца. Все по тези причини за ищеца не съществувал правен интерес от провеждането на искова защита по чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ, което обуславяло прекратяване на производството по делото. Относно неоснователността на предявения иск се изтъква, че процедурата по заличаване на ответника е извършена от органа по регистрация при съблюдаване на всички изискуеми правила, като са установени всички условия за приключване на ликвидационното производство, а именно : от представляващия „Ф.Б.“ ООД ликвидатор е изготвена и изпратена покана до всички кредитори, като в нея е отразено, че те следва да заявят вземанията си към дружеството в 6-месечен срок от оповестяване на поканата до тях в ТР; липсва доказване от ищеца, че е предприел подобно изявление до ликвидатора в пределите на посочения срок; при направена ревизия от органите на НОИ е било констатирано, че „Ф.Б.“ ООД няма публични задължения за заплащане на осигурителни вноски; подадено е уведомление до НАП за прекратяване на дружеството; към датата на приключване на ликвидацията дружеството няма данни да разполага с активи и пасиви. При наличието на тези предпоставки съвсем законосъобразно ДЛР е вписало заличаването по партидата на „Ф.Б.“ ООД, поради надлежно проведена и завършила процедура по ликвидация на търговеца. На последно място назначения особен представител на заличеното ответно дружество навежда възражение за погасяване на вземането на ищеца посочено в ИЛ от 2019 г. по давност, доколкото общата 5-годишна давност била започнала да тече през м.04.2013 г., съответно е изтекла през 2018 г. без да бъде прекъсвана, а това е довело до погасяване на вземането, с което ищеца се легитимира да е кредитор на ответника. Налице било и изтичането на абсолютна погасителна давност на вземането на ищеца /такова за връщане на сума платена на отпаднало основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД/, чийто начален момент бил 18.07.2011 г.

В срока по чл. 372 ГПК ищецът не се е възползвал от правото си да подаде допълнителна искова молба по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно извършените по партидата на ответното заличено дружество вписвания в търговския регистър, вкл. и представените във връзка с тези вписвания документи, които на основание чл. 7 и чл. 11 ЗТР, се считат известни на третите лица, се установява, че с решение от 10.10.2020 г. единствения съдружник във „Ф.Б.“ ООД е взел решение за прекратяване дейността на дружеството и започване на процедура по неговата ликвидация; определен е 6-месечен срок за приключването на ликвидацията, считано от датата на публикуване на поканата до кредиторите; за ликвидатор на дружеството е определен съдружника – Н.Л.Р.. Във връзка с тези решения по партидата на търговеца – „Ф.Б.“ ООД е осъществено вписване под номер 20201019160825 на лицето определено за ликвидатор, както и на определения срок за провеждане на ликвидацията. Въз основа на заявление по образец Г 1 с № 20201020193623 по партидата на дружеството - „Ф.Б.“ ООД на датата – 26.10.2020 г. е извършено обявяването на покана до кредиторите изготвена от назначения ликвидатор, с която същия оповестява, че се приканват всички кредитори на дружеството – „Ф.Б.“ ООД в срок от 6 месеца от обявяване на поканата в ТР – АВ да предявят вземанията си спрямо дружеството пред назначения му ликвидатор. Впоследствие под номер 20210817153018 по искане на ликвидатора на дружеството е осъществено вписване заличаването на „Ф.Б.“ ООД, като търговско дружество.

По инициатива на ищеца твърдящ да има качеството неудовлетворен кредитор спрямо ответното заличено дружество в пределите на развитото се съдебно дирене по делото са събрани писмени доказателства установяващи, както следва :

С искова молба от 02.08.2013 г. А. по З. е предявила срещу „Ф.Б.“ ООД иск с правно основание чл. 422, във връзка с чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че „Ф.Б.“ ООД дължи на А. по З. сумата от 2 137,75 лв., представляваща неустойка по чл. 7.2. от договор сключен на 18.07.2011 г. С решение от 26.10.2015 г. постановено от СРС, ГО, 118 с-в по гр.д. № 32775/2013 г. така предявения иск е бил отхвърлен. Ищецът е обжалвал постановеното решение пред СГС, като в пределите на образуваното в.гр.д. № 13984/2016 г. е постановено решение от 20.06.2017 г., с което решението от 26.10.2015 г. на СРС е отменено и вместо това е признато за установено на основание чл. 422 ГПК, във връзка с чл. 92 ЗЗД, че „Ф.Б.“ ООД дължи на А. по З. сумата в размер на 2 137,75 лв., представляваща начислена неустойка по т.7.2. от договор сключен на 18.07.2011 г., ведно със законната лихва, считано от 28.09.2012 г. до окончателното изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение от 04.04.2013 г. по ч.гр.д. № 45625/2012 г. по описа на СРС, ГО, 118 с-в., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Ф.Б.“ ООД е осъден да заплати на А. по З. сумите, както следва : 142,75 лв. – разноски за исковото производство пред СРС, 142,75 лв. – разноски за въззвиното производство; и 142,75 лв. – разноски за заповедното производство. Така постановеното решение е влязло в законна сила на 20.06.2017 г. Въз основа на така постановеното и подлежащо на изпълнение решение, ищецът - А. по З. се е снабдил с два изпълнителни листа срещу длъжника - „Ф.Б.“ ООД: изпълнителен лист от 08.10.2019 г. за сумите както следва : 142,75 лв. – разноски за исковото производство пред СРС, 142,75 лв. – разноски за въззвиното производство; и 142,75 лв. – разноски за заповедното производство; и изпълнителен лист 05.11.2019 г. за сумата от 2 137,75 лв., представляваща начислена неустойка по т.7.2. от договор сключен на 18.07.2011 г., ведно със законната лихва, считано от 28.09.2012 г. до окончателното изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение от

04.04.2013 г. по ч.гр.д. № 45625/2012 г. по описа на СРС, ГО, 118 с-в. Те са приведени в изпълнение с образуване на изпълнително дело № 2055/2019 г. по описа на ДСИ при СИС-СРС. В този изпълнителен процес се констатира, че длъжникът по изпълнението - „Ф.Б.“ ООД е получил на 17.01.2020 г. покана за доброволно изпълнение на паричните си задължения по двата издадени изпълнителни листа, като това е станало чрез управителя и съдружник към този момент – Н.Р.. От материалите налични в кориците на приложеното изпълнително дело е видно, че впоследствие Н.Р. е взела участие в изпълнителния процес правейки редица изявления пред съдебния изпълнител в качеството ѝ на управител на дружеството-длъжник.

След изискване по реда на чл. 192 ГПК от третото неучастващо по делото лице – Н.Р. по делото са представени и приети за писмени доказателства, както следва : удостоверение издадено на 17.12.2019 г. от ТД на НАП – София по реда на чл. 87, ал. 6 ДОПК, в което е удостоверено, че дружеството - „Ф.Б.“ ООД няма публични задължения; заповед от 23.10.2020 г. на Ръководител на контрол по разходите на ДОО при НОИ, ТП – София-град, с която е възложено извършването на пълна ревизия на по разходите на ДОО спрямо дружеството „Ф.Б.“ ООД за периода от 04.05.2011 г. до 19.10.2020 г.; приемо-предавателен протокол съставен на 12.01.2021 г., чрез който се удостоверява извършено предаване от ликвидатора на „Ф.Б.“ ООД на 2 броя дела /39 броя листа/ касаещи документи за времето от 03.06.2011 г. до 31.01.2012 г., като за останалия период от 04.05.2011 г. до 02.06.2012 г. и от 01.02.2012 г. до 19.10.2020 г. в дружеството не е имало наети по трудов договор лица; съгласно издадено удостоверение от 12.01.2021 г. на директора на ТП-София-град, НОИ издадено по реда на чл. 5, ал. 10 КСО „Ф.Б.“ ООД е предал разплащателна документация за периода 03.06.2011 г. до 31.01.2012 г., а за останалия период на неговото съществуване се констатира, че в дружеството не е имало наети лица; представени са също така ревизионна записка и анализ към нея изготвени от главен инспектор по осигуряването при ТП-София-град на НОИ, както и задължителни предписания от 24.11.2020 г. дадени към осигурителя - „Ф.Б.“ ООД.

Съдът намира, че останалите събрани по делото писмени доказателства и фактите, които се разкриват от тях не оказват значение върху спорното материално право, което е предмет на разискване по настоящия спор и не се нуждаят от самостоятелно обсъждане.

Предявен за разглеждане е установителен иск с правна квалификация чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТР, като сезираният съд приема, че същия е **основателен** по следните правни съображения :

Съгласно чл. 29, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ всяко лице, което има правен интерес, както и прокурорът, може да предяви иск за установяване на нищожност или недопустимост на вписването, както и за **несъществуване** на вписано обстоятелство.

С оглед това, че в случая иска е предявен от А. ПО З. , който правен субект обосновава интереса си от провеждане на заявения иск при твърденията, че е носител на неудовлетворени вземания спрямо заличеното ответно дружество – „Ф.Б.“ ООД, като ликвидатора е бил наясно с тяхното съществуване в периода на срока течащ по отправената покана до кредиторите, но въпреки това не е пристъпил към уреждането на тези задължения на „Ф.Б.“ ООД, а вместо това е поискал заличаване на дружество, което е удовлетворено с оспореното вписване, то настоящия състав стига до заключението, че без съмнение ищецът - А. ПО З. е субект от кръга на заинтересованите лица снабдени с легитимацията да проведат защита именно по реда на чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ.

В Тълкувателно решение № 1 от 6.12.2002 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2002 г., ОСГК, постановено преди влизане в сила на ЗТР, но приложимо и при действащата

нормативна уредба, е прието, че искът с правно основание чл. 431, ал. 2 ГПК (отм.), който е аналогичен на чл. 29, ал. 1 ЗТР, е предоставен на разположение на страната, която твърди порок на самото вписване (като охранително производство) или несъществуване на вписаното обстоятелство. Целената правна последица е прилагането на чл. 498 ГПК (отм.), сега чл. 30 ЗТРРЮЛНЦ - заличаване на вписването. По смисъла на този текст, "вписване" е не само техническа дейност по отразяване на охранителния акт в търговския регистър, а и регистърната дейност по допускане на това вписване, представляваща сложен фактически състав, чието заключително действие е отразяването в регистъра.

Понятието "несъществуващо обстоятелство", чл. 498 ГПК (отм.), съответно чл. 29, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ законодателя е въвел само по отношение на подлежащите на вписване такива. Вписване на несъществуващо обстоятелство е налице, когато е вписано обстоятелство, което не е възникнало валидно. Несъществуващо обстоятелство е липсващото (невзетото) решение на орган на дружеството, за което е допуснато вписване в търговския регистър. В този случай е налице неистинско (невярно) удостоверяване, тъй като удостовереното обстоятелство не е съществувало и то към датата на регистърното решение.

В настоящия спор ищецът настоява, че вписаното обстоятелство по заличаване на ответния търговец не е възникнало валидно, защото не са се сбъднали предпоставките уредени в нормата на чл. 273, ал. 1 ТЗ.

С разпоредбата на чл. 267 ТЗ е въведено задължение към ликвидатора, след обявяване прекратяването на дружеството, да покани неговите кредитори да предявят вземанията си. Поканата се отправя писмено до известните кредитори и се обявява в търговския регистър. Обявяването на поканата за предявяване на вземания в търговския регистър законът обвързва с последващ 6 – месечен срок, в който не може да се пристъпи към разпределяне на имуществото - чл.272 ал.1 ТЗ. Когато кредитор, който е уведомен, не предяви вземането си, дължимата сума се влага в банка на негово име – чл.272 ал.2 ТЗ. Ако някое задължение е спорно, имуществото се разпределя само след като се даде обезпечение на кредитора – чл.272 ал.3 ТЗ. Изброените разпоредби провокират множество въпроси: 1/ кои кредитори се считат „известни„ ; 2 / на кои известни кредитори ликвидаторът дължи писмено уведомяване - на такива с безспорни вземания или и на кредитори със спорни вземания ; 3/ кои кредитори са със „спорни„ вземания – за които са налице висящи съдебни или арбитражни производства по установяване на вземанията им или е достатъчно фактическото съществуване на спор между длъжник и кредитор; 4/ какви са последиците от несъобразяване на ликвидатора при разпределение на имуществото с предявено безспорно или спорно вземане. Отговорите на така изведените въпроси са дадени в Решение № 5/01.06.2017 г. по описа на ВКС, ТК, Първо отделение по т.д. № 3674/2015 г. в производство развил се по реда на чл. 290 ГПК. Според разбиранията на касационната инстанция за „Известни” следва да се считат всички кредитори, за които са налице данни в търговските книги на длъжника в ликвидация или знание за вземането на които е обективно достигнало до същия, респ. до ликвидатора и не се оспорва. Писмена покана за предявяване на вземанията ликвидаторът дължи на известните му безспорни кредитори, каквито са и кредиторите, чието вземане не се оспорва по основание, макар да е спорно по размер, обезпеченост или привилегии. Водещо в очертаване кръга на уведомяваните е качеството „кредитор„ не и обективното съдържание на вземането и идентичност на същото с представата на длъжника. Всички останали – неизвестни на длъжника или спорни по основание – оспорвани изобщо като възникнали или все още съществуващи – вземания, кредиторите следва да предявят в срока по чл.272 ал.1 ТЗ. Дори, обаче, да не са предявени спорните вземания в срока по чл.272 ал.1 ТЗ, ако е налице висящо съдебно или арбитражно производство за установяването им, за което

длъжникът в ликвидация, респ. ликвидатора са в известност, тези кредитори участват в разпределението, съгласно предвиденото в чл.272 ал.3 ТЗ – със заделяне на имущество в обезпечение на вземането им до установяването му със сила на пресъдено нещо. Ако спорно вземане не е предявено в срока по чл.272 ал.1 ТЗ, нито е станало известно на длъжника в ликвидация, респ. ликвидатора до извършване разпределение на имуществото, вкл. като предмет на висящ съдебен или арбитражен спор, кредиторът – не проявил достатъчна дължима грижа за собствените си работи, респ. грижата на добрия търговец - следва да понесе последицата да се удовлетвори от остатъчно имущество, ако такова изобщо е налице, след удовлетворяване на всички кредитори и преди заличаване на търговеца, в случай че до този момент вземането му би било установено със сила на пресъдено нещо, респ. от възможност за възобновяване на производството, при откриване на ново имущество след заличаване на търговеца /чл.273 ал.2 ТЗ /. Спорно е не само вземане, за чието установяване е налице висящо съдебно или арбитражно производство, но и такова, по което обективно съществува спор между длъжник и кредитор, за възникването му изобщо или съществуването му към момента на ликвидацията. Последният от подвъпросите визира хипотезата на предявено надлежно или сведено до знанието на ликвидатора безспорно или спорно вземане на кредитор и последиците от неприлагане разпоредбата на чл.272 ал.3 ТЗ за спорното, аналогично и неприлагането на ал.2 на същата при безспорно, но не предявено в срока по чл.272 ал.1 ТЗ вземане на кредитор. В решение № 45 по т.д. № 4/2011 год. на I т.о. на ВКС се приема, че обективната липса на предпоставките за приключване на производството по ликвидация, съгласно чл.273 ал.1 ТЗ – уреденост на всички задължения и разпределеност на имуществото на дружеството, независимо от оповестяване съществуването им в доклада на ликвидатора, предпоставят порок на вписаното заличаване на търговеца, а именно - вписване на несъществуващо обстоятелство – заличаването на търговеца, като обективно реализирана цел на производството по ликвидация. В случая с „Ф.Б.“ ООД се установява, че дружеството се явява длъжник обвързан със СПН и изпълнителна сила на добило стабилитет съдебно решение, въз основа на което ищецът – А. по 3. е признат за негов кредитор за определени вземания : за неустойка и съдебни разноски, като това обстоятелство е възникнало е възникнало преди започването на производството по ликвидация на длъжника, което означава, че на законния представител на „Ф.Б.“ ООД – Н.Р. /управител, а след това ликвидатор/ е било известно, че дружеството има неуредени парични задължения към кредитора-ищец. Неоснователно е възражението на особения представител назначен да защитава интересите на ответника, а именно, че ищецът към момента на откриване на производството по несъстоятелност вече не се явявал кредитор на „Ф.Б.“ ООД, поради изтекла погасителна давност по отношение на вземанията, на които ищеца се позовава да е титуляр. С влязлото в сила решение от 20.06.2017 г. прекъснатата с предявяване на иска, считано от 28.09.2012 г. давност е започнала да тече при срок съобразно условията по чл. 117, ал. 2 ЗЗД, а именно – петгодишен. Този срок е бил прекъснат още през м.11.2019 г., когато кредитора е инициирал изпълнителен процес срещу „Ф.Б.“ ООД. Следователно към момента на откриване на производството по ликвидация /м.10.2020 г./ вземанията на ищеца АЗ са съществували и, както вече се посочи са били известни на законния представител на длъжника. В този контекст ликвидатора на „Ф.Б.“ ООД – Н.Р. е била обвързана със законовото задължение да отправи писмена покана до известния кредитор - А. по 3., каквито сведения по делото не са налице. Действието обявяването на покана до кредиторите на дружеството в процес на ликвидация в ТР-АВ има за цел да осигури информиране на неизвестните кредитори, като от посоченото по-горе става ясно, че „Ф.Б.“ ООД няма качеството на такъв кредитор, а обратно то се явява кредитор от категорията на известните на длъжника такива, което изисква ликвидатора да му

изпрати нарочна и индивидуална писмена покана за предявяване на вземанията в определения срок за ликвидация. Когато ликвидатора не е изпълнил това свое законово задължение за изрично уведомяване на известен кредитор и не е заделил имущество в обезпечение на вземанията му, то кредиторът би имал интерес от възобновяване на производството в случай на открито ново имущество за разпределение /напр.неизвестно или пропуснато при разпределението имущество или заделено по чл.272 ал.3 ТЗ, без обективно постигнат резултат до заличаването на търговеца – хипотезите на имущество, чието придобиване е поставено в зависимост от настъпването на отлагателно условие и срок, което е било предмет на съдебен спор по предявен от дружеството в ликвидация иск или е било заделено по чл.272 ал.3 ТЗ и искът на кредитора е отхвърлен, са предпоставени от правосубектност на търговеца – страна в производството, каквато след прекратяването със заличаване, не е налице /. Ето защо следващата преценка, която е необходимо да се направи при разглеждане на предявения иск е свързана с това, дали от представените от заявителя доказателства се установява, че към момента на подаване на заявлението с искане за вписване на заличаването на търговеца, последният притежава някакво имущество, което да не е използвано нито за удовлетворяване на кредиторите му, нито да е разпределено на едноличния собственик на капитала, или в процеса след извършеното заличаване е било открито някакво ново имущество за разпределение в производство по ликвидация. Само ако се установи, че дружеството притежава имущество, би било от значение, дали ликвидаторът е поканил неговите кредитори да предявят вземанията си - чрез обявяване на покана в търговския регистър и чрез изпращане на поканата до известните кредитори на дружеството, и е удовлетворил всички техни вземания с получените средства от осребряване на наличното имущество. Обратно, ако се установи, че към датата на подаване на искането за вписване на заличаването на "Ф.Б." ООД това дружество не притежава някакво имущество, то тогава е без значение и дали този търговец има кредитори, както и дали те са предявили своите вземания след като са били поканени да направят това, тъй като последните изобщо не биха могли да бъдат удовлетворени. В тази хипотеза производството по ликвидация приключва поради невъзможност да бъде осъществена крайната му цел и търговецът трябва да бъде заличен. Прегледът на доказателствата приобщени по делото не дава основание на сезирания съд да се направи извод в посока съществуването на такова имущество, което да може да бъде разпределено в пределите на производството по ликвидация, като с неговата стойност да бъдат удовлетворени кредиторите му. При запознаване с материалите по изпълнителното дело се констатира, че „Ф.Б.“ ООД е длъжник спрямо когото не е било възможно провеждането на успешно принудително изпълнение, защото не разполага с имущество, което да бъде осребрено и с приходите от него да се покрият задълженията към кредитора АЗ. В потвърждение на това е и удостовереното в протокола за опис на движимо имущество от 10.09.2020 г., в чието съдържание съдебния изпълнител е удостоверил обстоятелството, че в посетеното жилище не са открити движими вещи, които да съставляват имуществото от патримониума на „Ф.Б.“ ООД. От твърденията на ищеца също не се откриват такива според които „Ф.Б.“ ООД да е било заличено при наличие на неразпределено негово имущество, което може да послужи за удовлетворяването на АЗ. Това налага решаващ извод, че в производството по ликвидация не могат да бъдат извършени каквито и да било допълнителни действия за удовлетворяване на кредиторите, дори и да има такива, поради което и то е изчерпало целта си и следва да се приеме за приключило на основание чл. 273, ал. 1 ТЗ. Като резултат от това ликвидаторът е бил длъжен да поиска заличаване на дружеството в търговския регистър, каквото искане е направено със заявлението и обстоятелството е било вписано. При това положение предявения за разглеждане иск по чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРЮЛНЦ се явяване неоснователен, предвид което следва да се отхвърли.

По разноските :

Неблагоприятният изход на спора за ищеца го лишава от правото да получи присъждане на направените от него разноси за провеждане на исковото производство по настоящото дело. В тази връзка с решението такива не му се полагат независимо от извършването им.

Така мотивиран, СЪДЪТ,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. ПО З., с БУЛСТАТ ****, с адрес – гр. София, бул. **** срещу „Ф.Б.“ ООД – заличен търговец, с ЕИК ****, със седалище в гр. София иск с правно основание чл. 29, 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ за признаване за установено, че вписаното по заявление с вх. № 20210811180029 с Акт № 20210817153018 на ТР при АВ на 17.08.2021 г. заличаване на търговско дружество - „Ф.Б.“ ООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. ****, представлява вписване на несъществуващо обстоятелство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____